

Η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Με λαμπρότητα εορτάσθηκε σε ολόκληρη την Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας η μεγάλη Θεομητορική Εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, ιδίως στους πολλούς Ενοριακούς Ναούς, στις Ιερές Μονές και τα Εξωκκλήσια που είναι αφιερωμένα στην Χάρη της.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, το απόγευμα της παραμονής, Παρασκευή 14 Αυγούστου 2026, μετέβη στην Πλαγιά Βονίτσης και χοροστάτησε στην ακολουθία του μεγάλου πανηγυρικού Εσπερινού που τελέσθηκαν στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Κατά το κήρυγμά του ανέλυσε τον στίχο: «Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλῖμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται».

«Παράδοξα θαύματα ἐορτάζουμε σήμερα! Μνημονεύουμε ἕναν θάνατο, μία κοίμηση καὶ μία μετástαση! Καὶ θαυμάζουμε τὰ γεγονότα αὐτά, διότι, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε ἀνθρωπίνως νὰ εἶναι λόγος λύπης, ἐν τούτοις ἔχουμε χαρά, ἀναστάσιμη χαρὰ καὶ ἐλπίδα στὸ πανάχραντο πρόσωπο τῆς κοινῆς μας Μητέρας, τῆς Παναγίας μας.

Ἡ Θεοτόκος ἀκολούθησε καὶ αὐτὴ τὸν νόμο τῆς φύσεως, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ βίωσε καὶ αὐτὴ τὸν θάνατο. Ὅμως ὅπως γέννησε ἀνώδυνα, ἔτσι καὶ ἡ Κοίμησή Της ἔγινε χωρὶς πόνους: «Ἐκτὸς ὁδύνων ἡ αὐτῆς ἀποβίωσις γέγονε».

Κατὰ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης, προκαλοῦσε δέος τὸ θέαμα: Αὐτὴ ποὺ ἔφερε μέσα τὴν Ζωή, ἦταν νεκρή· Αὐτὴ ποὺ συνομιλοῦσε μὲ τὸν Θεό, κείτεται ἄφωνη καὶ ἄπνους πάνω στὴν κλίνη. Ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς τῆς Ἀειπαρθένου εἶναι ἀοράτως παρὼν καὶ ἀποδίδει στὴν Μητέρα Του τὴν ἐξόδιο τιμὴ, ἀφοῦ στὰ χέρια Του ἐναπέθεσε τὸ θεοφόρο πνεῦμα Της. Κατὰ τὸν Ἱερὸ Δαμασκηνό, ἡ Παναγία παρεκάλεσε τὸν Υἱό Της: «Στὰ χέρια σου, τέκνο μου, παραθέτω τὸ πνεῦμά μου. Δέξου τὴν ψυχὴ μου ποὺ ἀγαπᾷς, τὴν ὁποία φύλαξες ἀναμάρτητη. Σὲ σένα τὸ σῶμα μου παραδίδω καὶ ὄχι στὴν γῆ. Φύλαξε σῶο τὸν τόπο ποὺ εὐδόκησες νὰ κατοικήσεις, καὶ ἀφοῦ γεννήθηκες, τὸν διετήρησες παρθένο».

Ἐνῶ, λοιπόν, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἡ Παναγία μας, τὸ σῶμα τῆς δὲν παρέμεινε στὸν τάφο, οὔτε «οἶδε διαφθοράν», δηλαδὴ διάλυση, γιὰ δύο λόγους. Πρῶτον, γιὰ τὴν ὑπεραγιότητά Της· διότι τὸ παρθενικὸ Της σῶμα ὑπῆρξε τελείως ἀγνὸ καὶ ἅγιο. Ἡ

Θεοτόκος, ἐπειδὴ ἀξιώθηκε νὰ μείνει προαιρετικὰ καθαρὴ ἀπὸ πάθη καὶ προσωπικὲς ἀμαρτίες, καθὼς εἶχε ἀνατραφεῖ μὲ οὐράνια καὶ θεῖα νοήματα, ἔγινε ἓνας ἔμψυχος οὐρανός. Καὶ δεύτερον, διότι τὸ σῶμα τὸ ὁποῖο γέννησε τὴν Ζωὴ καὶ ἔγινε κατοικία τῆς Θεότητος, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παραμείνει στὸν τάφο καὶ νὰ ὀδηγήσει στὴν φθορά.

Κατὰ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας, «τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε» τὸ πανάχραντο σῶμα της, ἀλλὰ τοῦτο ἀνεστήθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετέστη στοὺς Οὐρανούς. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας λέγει πὼς «τὸ πανάσπιλο σῶμα της τὸ δέχθηκε γιὰ λίγο ὁ τάφος, προσδοκοῦσε ὅμως καὶ ὁ Οὐρανὸς αὐτὸ τὸ πνευματικὸ σῶμα, τὴν καινὴ γῆ, τὸν θησαυρὸ τῆς δικῆς μας ζωῆς, τὸ τιμιώτερο ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, τὸ ἀγιώτερο ἀπὸ τοὺς Ἀρχαγγέλους. Ἀποδόθηκε, λοιπόν, ὁ θρόνος στὸν Βασιλέα, ὁ παράδεισος στὸ ξύλο τῆς ζωῆς, ὁ δίσκος στὸ φῶς, στὸν καρπὸ τὸ δένδρο, ἡ Μητέρα στὸν Υἱό, ὡς ἄξια καθ' ὅλα ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους». Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖο μυστήριον τὸ ὁποῖο συνετελέσθη στὸ ζωοδόχο σῶμα τῆς Θεομήτορος, ἐκ τοῦ ὁποῖου πῆγασε ἡ ἀθανασία καὶ ἡ ἀφθαρσία.

Ὁ Χριστός, ὁ Ὅποιος προσέλαβε τὸ Σῶμα Του ἀπὸ τὴν Παναγία, τώρα ἀνασταίνει τὸ σῶμα Της, τὸ ἐνδύει μὲ ἀφθαρσία, τὸ δοξάζει μὲ θεοπρεπῆ δόξα καὶ λαμπρότητα καὶ τὸ μεταθέτει στὴν Βασιλεία Του.

Ἡ ἑορτὴ, λοιπόν, τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας μας εἶναι ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεώς Της καὶ προάγγελος τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Καὶ δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ λαός μας χαρακτηρίζει τὴν σημερινὴ ἑορτὴ ὡς «τὸ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ». Μὲ τὸ «ἀνοιξιάτικο Πάσχα» ἐορτάζουμε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν νίκη Του ἐναντίον τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία ἄνοιξε στὸν κόσμον τὴν ὁδὸ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Μὲ τὸ «καλοκαιρινὸ Πάσχα» ἐορτάζουμε τὴν πορεία τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς Παναγίας, ἐπάνω στὴν ὁδὸ τὴν ὁποία ἄνοιξε ὁ Υἱός Της, ὁ Χριστός, γι' Αὐτὴν ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν κόσμον.

Τώρα, ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «ἔχοντας καὶ τὸν οὐρανὸ κατάλληλο κατοικητήριον ὡς ταιριαστὸ βασίλειον, στὸ ὁποῖο μετατέθηκε σήμερα ἀπὸ τὴν γῆ, παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη» (Ψαλμ. μδ´ 10). Ὡς ἱματισμὸ διάχρυσο θὰ πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὸ διαυγές Της σῶμα, στολισμένον μὲ τὶς παντοειδεῖς ἀρετές.

Μὲ τὴν Μετάστασίν Της στοὺς Οὐρανούς, ἡ Θεοτόκος δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, «τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε», ἀλλὰ τὴν ἐκπροσωπεῖ καὶ πρεσβεύει γι' αὐτὴν στὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἰσῆλθε ἀναστημένη ὡς προεικόνισιν τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ ἀληθινὴ μεσίτρια μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἡ μεσιτεία Της εἶναι μεσιτεία δεήσεως καὶ ἰκεσίας. Ἡ Παναγία μεσιτεύει στὸν Θεὸ γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τὴ σωτηρίαν τῶν πιστῶν οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν στὴν κραταιὰ σκέπη καὶ προστασία

Της, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς ἡρπάγη κάποια στιγμή στὸν Παράδεισο. Καὶ ἐκεῖ ἀναζητοῦσε τὴν Παναγία, μὰ δὲν τὴν ἔβρισκε καὶ σκυθρώπασε. Τοῦ λέει ἓνας Ἄγγελος: Ποιὸν ψάχνεις νὰ βρεῖς; Τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, λέγει ὁ Ἅγιος. Καὶ τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἄγγελος: Μὴν κοπιάζεις, ἀδελφέ. Ἄδικα ψάχνεις. Αὐτὴ δὲν βρίσκεται ἐδῶ ποτέ. Συνεχῶς γυρίζει στὴν γῆ, ὅπου ἀκούει ὅποιον τὴν ἐπικαλεῖται μὲ πόνο, καὶ τρέχει νὰ τὸν παρηγορήσει καὶ νὰ τοῦ σκουπίσει τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια.

«Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται». Εὐφροσύνη καὶ χαρά, λοιπόν, σήμερα στὴν Ἐκκλησία καὶ στὶς καρδιές μας. Εὐφροσύνη, διότι τελικὰ ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς δόξης Της, καὶ ἡ οὐράνια αὐτὴ δόξα Της ἀντανακλᾶται ἐδῶ στὴ γῆ καὶ στὴ σωτηρία μας, ἀφοῦ Αὐτὴ εἶναι ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἡ Ἀειπάρθενος, ἡ Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, ἡ Βασίλισσα Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἡ προστασία τῶν Χριστιανῶν ἡ ἀκαταίσχυτος καὶ ἡ μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἡ ἀμετάθετος.

Ἄς σπεύδουμε, ἐπομένως, μὲ βαθεῖα εὐλάβεια καὶ ἱερὸ δέος νὰ τιμήσουμε τὴν πανύμνητο Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ καὶ δική μας Μητέρα. Νὰ προσκυνήσουμε τὶς ἅγιες καὶ θαυματουργές εἰκόνες Της. Νὰ ἀνοίξουμε τὶς καρδιές μας καὶ νὰ ἐκφράσουμε τοὺς πόνους μας, ὥστε νὰ ζητήσουμε τὴν προστασία καὶ τὴ βοήθειά Της. Νὰ τὴν μακαρίσουμε, νὰ τὴν ἀνυμνήσουμε, νὰ τὴν δοξάσουμε, νὰ διδαχθοῦμε καὶ νὰ ἐμπνευσθοῦμε ἀπὸ τὴν οὐράνια ζωὴ της καὶ τὸ παράδειγμά Της».

Αμέσως μετὰ πραγματοποιήθηκε ἡ λιτάνευση τῆς ἱεράς Εἰκόνας τῆς Παναγίας στους δρόμους τῆς τοπικῆς κοινότητος καὶ στα προπύλαια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τελέσθηκε ἡ ακολουθία τῆς αρτοκλασίας.

Στις ἱερές ακολουθίες συμμετείχαν ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Αἰτωλοακαρνανίας κ. Θανάσης Μαυρομμάτης, ὁ Δήμαρχος Ακτίου Βόνιτσας κ. Θανάσης Κασόλας καὶ πλῆθος κόσμου.

Το πρωὶ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνὸς μετέβη στο Αιτωλικό, ὅπου στὸν Ἱερό Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χοροστάτησε στὴν ακολουθία τοῦ Ὁρθοῦ καὶ προεξήρχε στὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία.

Συμμετείχε πλήθος πιστών, μεταξύ των οποίων ο Αντιπεριφερειάρχης Αιτωλοακακαρνανίας κ. Θανάσης Μαυρομμάτης και άλλοι εκπρόσωποι τοπικών αρχών.

Σε όλους τους Ιερούς Ναούς και τις Ιερές Μονές της Ιεράς Μητροπόλεως οι Ιερείς ανέγνωσαν την Ποιμαντορική Εγκύκλιο του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Δαμασκηνού για την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου που ακολουθεί:

«Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα καὶ λαμπροφορεῖ κάτω ἀπὸ τὸ χρυσὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὅλη ἡ πλάση. Ἡ γῆ εὐωδιάζει βασιλικὸ καὶ θυμίαμα, ὁ χρόνος μοιάζει νὰ σταματᾷ, ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ ἀγγίζει τὸ αἰώνιο. Εἶναι τὸ Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ, τῆς Παναγιᾶς μας ἡ σεπτὴ Κοίμηση καὶ ἡ ἔνδοξη Μετάστασή Της στὰ οὐράνια βασίλεια. Μέσα στὸ καμίνι τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων μιὰ ἀνάσα πνευματικῆς ἀναψυχῆς. Μέσα στὰ ἀδιέξοδα τῶν καιρῶν μιὰ εὐκαιρία νὰ ἀφεθοῦμε στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀπροσμέτρητης στοργῆς Της καὶ νὰ κοινωνήσουμε τὴν ἐλπίδα.

Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα, καὶ ἡ Ἐκκλησία γονατίζει εὐλαβικὰ μπροστὰ στὸ ἄρρητο μυστήριό. «Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος» ἀναφωνεῖ. «Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται καὶ κλῖμαξ πρὸς οὐρανὸν ὁ τάφος γίνεται». Δάκρυ καὶ χαρὰ συμπλέκονται. Δάκρυ, γιατί ἀποχωρίζεται ἡ γῆ τὴν γλυκύτατη Μητέρα τοῦ Κυρίου, χαρὰ, γιατί ὁ οὐρανὸς ὑποδέχεται τὴν Βασίλισσα τῶν πάντων, ποὺ μεταβαίνει στὴν δόξα τοῦ Υἱοῦ Της, «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη».

Ἡ Κοίμησή Της γίνεται πηγὴ ἐλπίδος καὶ βεβαίωση τῆς ἀναστάσεως γιὰ κάθε ψυχὴ. Δὲν εἶναι τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας διαδρομῆς Της, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ μιᾶς ἀδιάκοπης παρουσίας Της στὴν ζωὴ μας. Ἀνάμεσα στὴν δόξα τοῦ θείου θρόνου καὶ στὰ δάκρυα τῶν ἀνθρώπων στέκεται σὰν γέφυρα σωτηρίας, λιμάνι παρακλήσεως, μεσίτρια τοῦ κόσμου, ἄγκυρα στὶς θύελλες τῆς ζωῆς, συνοδοιπόρος στὴν μοναξιά, φῶς στὴν ἀπόγνωση. Ὅταν τὰ σκοτάδια πυκνώνουν, ὅταν ἡ ἀνθρώπινη δύναμη λυγίζει, τότε ἀναδύεται πρὸ φωτεινῆς ἡ βεβαιότητα ὅτι ἡ Μάνα τῆς Ζωῆς «ἐν τῇ Κοιμήσει Της οὐ κατέλιπε τὸν κόσμον», ἀλλὰ συνεχίζει νὰ περπατᾷ ἀθόρυβα ἀνάμεσά μας, νὰ μᾶς κρατᾷ τὸ χέρι στὰ δύσβατα μονοπάτια τοῦ βίου μας, νὰ μᾶς ἀναψύχει σὰν τὴν δροσιὰ ποὺ δὲν φαίνεται, ἀλλὰ κάνει τὴν γῆ νὰ ἀνθίζει. Ἡ μορφὴ Της ἤρεμη, φωτεινὴ, ἀμετακίνητη, δὲν ἐπιβάλλεται, δὲν κραυγάζει, μόνο ἀγαπᾷ. Καὶ ἡ ἀγάπη Της γίνεται ὁ πρὸς τὸν οὐρανὸν λόγος.

Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα, καὶ ἓνα θαῦμα φανερῶνεται ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τῆς πατρίδος μας: Σὲ κάθε πόλη καὶ χωριό, σὲ κάθε βουνὸ καὶ νησί, σὲ κάθε μικρὸ ἐξωκκλήσι τὰ μονοπάτια γεμίζουν βήματα προσκυνητῶν, ποὺ προστρέχουν ἱκετευτικὰ στὴν χάρη Της. «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι» Τῆς προσφέρουν ὕμνους. Χιλιάδες καρδιὲς χτυποῦν μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα. Οἱ προσευχὲς τους γίνονται ἓνα κῆμα, ἤρεμο, βαθύ, ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν γῆ πρὸς τὸν οὐρανὸ, μεταφέροντας ὅσα δὲν

μπορούν νὰ εἰπωθοῦν μὲ ἀνθρώπινα λόγια. Γιὰ μιὰ στιγμή παύουν οἱ διαφορές, οἱ ἔριδες, οἱ ἔγνοιες τῆς καθημερινότητος. Τὰ πρόσωπα γαληνεύουν, ἡ ἐλπίδα ἐπιστρέφει, ὁ φόβος μικραίνει, γιατί ἡ πίστη ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς λογικῆς καὶ ἡ ἐλπίδα γίνεται γέφυρα ἀνάμεσα στὸ πρόσκαιρο καὶ τὸ αἰώνιο.

Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα, καὶ σταλάζουν βάλαμο οἱ οὐρανοὶ σὲ κάθε ἀποσταμένη ψυχή, ὅπου γῆς. Καὶ ἰδιαίτερα ἐκεῖ πὺν περισσεύει ὁ πόνος. Ἐκεῖ πὺν οἱ πύρινες γλῶσσες ἀφήνουν στὸ πέρασμά τους θλιβερά ἀποκαΐδια καὶ καταρρακωμένες ψυχές. Ἐκεῖ πὺν ὁ ἐφιάλτης τοῦ πολέμου ἐξουθενώνει, ἐκεῖ πὺν οἱ ἄμαχοι, στὸν ἀπόηχο τῶν σειρήνων καὶ τῶν ὀβίδων, κινοῦνται σὰν σκιὲς ἀνάμεσα σὲ στάχτες καὶ ἐρείπια. Ἐκεῖ πὺν τὰ νέφη τῶν συμφορῶν, βυθίζουν σὲ ἀπόγνωση τὶς καρδιές.

Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα, καὶ ἀνεπιφύλακτα καταφεύγουμε σὲ Ἑκείνη, ποὺ μᾶς καταλαβαίνει ἀκόμα καὶ ὅταν στερεοῦν τὰ λόγια μας, ποὺ μᾶς ἀφουγκράζεται καὶ στὴν πιὸ βαθειὰ σιωπὴ μας. Κλίνουμε τὰ γόνατα μπροστὰ στὴν ἄχραντη εἰκόνα Της, καὶ ξεκλειδώνεται ἀπλᾶ καὶ ἀβίαστα ἡ ἄβυσσος τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ἀπόλυτη μητρικὴ ἀποδοχὴ ποὺ ὑπάρχει στὸ βλέμμα Της, συγκλονίζει καὶ βυθίζει σὲ κατάνυξη τὶς καρδιές μας. Εἶναι ἓνας βαθύτατος δεσμὸς μὲ τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, ποὺ ἔχει κάτι τὸ ἀνείπωτο, τὸ γλυκύτατο ἀνθρώπινο καὶ συνάμα θεϊκό, ἀπὸ ἐκείνη τὴν πανεπίσημη ὥρα τῆς Σταυρώσεως, ποὺ ἀκούστηκε τὸ «ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου» στὸν Ἰωάννη. Ἐκτοτε ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ δική μας μάνα, ἓνας γλυκὺς ἐπιστηριγμὸς στὴν ζωὴ μας, μιὰ θαλπωρὴ, μιὰ καλωσύνη ποὺ καταλαγιάζει τὸν ὅποιο πόνο, μιὰ ἐπιείκεια ποὺ σκεπάζει τὶς ὅποιες ἀστοχίες μας.

Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας, σήμερα, καὶ ἀναλογιζόμαστε ταπεινὰ τὰ δῶρα ποὺ Τῆς πρέπουν. Ἀδυνατεῖ ἡ γλῶσσα μας νὰ ὑμνήσει, ὅπως ταιριάζει, τὸ μεγαλεῖο Της. Ἀμέτρητα τὰ «εὐχαριστῶ» μας, σὰν τῆς ἀμμοθάλασσας τοὺς κόκκους, δὲν ἀντισταθμίζουν τὰ δικά Της δωρήματα καὶ τὴν ἀπροσμέτρητη χρηστότητά Της. Τοῦτο μόνο μπορούμε ταπεινὰ νὰ ἀντιπροσφέρουμε στὴν χάρη Της: τὰ εὐωδέστερα τῆς ψυχῆς μας μύρα, ἀλλὰ καὶ τὴν σταθερὴ ἀπόφασή μας νὰ ἀκολουθοῦμε τὸν δικό Της βηματισμὸ στὴν ζωὴ μας. Νὰ ἐμπνεόμαστε ἀπὸ τὸν δικό Της πανάγιο βίο, ἀπὸ τὴν ἀπαράμιλλη καθαρότητά Της, τὴν ὑποδειγματικὴ Της ὑπακοὴ στὸ θεῖο θέλημα, τὴν δοξολογητικὴ προσευχὴ Της, τὴν διακριτικὴ σιωπὴ Της, τὴν μοναδικὴ Της ταπείνωση. Νὰ ἀποζητοῦμε τὶς ἀρετές Της ποὺ συγκροτοῦν τὸ ἀρχοντικὸ μεγαλεῖο Της καὶ τὸν μυστικὸ Τῆς πλοῦτο, τὴν «ἔσωθεν δόξαν» Της, μὲ τὴν ὁποία παρίσταται ὡς Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ Της.

Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα, καί, «συναθροισθέντες ἐνθάδε», βιώνουμε ἔντονα τὴν ἀγαπητικὴ Της παρουσία. Νοιώθουμε τὴν χάρη Της νὰ περνᾷ σὰν αὖρα πλάι μας, νὰ γλυκαίνει τὴν ψυχὴ μας, καὶ νὰ μᾶς βεβαιώνει ὅτι οἱ ψίθυροι τῆς προσευχῆς μας θὰ φθάσουν στὸν φιλόανθρωπο Υἱό Της.

Γλυκειὰ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, σὲ Σένα ὑψώνουμε τὴν καρδιὰ καὶ τὴν σκέψη μας. «Ὑπὸ τὴν Σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγομεν». Δίδαξέ μας τὴν ταπείνωση ποὺ ὑψώνει, τὴν πίστη ποὺ νικᾷ τὸν φόβο, τὴν ἀγάπη ποὺ δὲν γνωρίζει ὅρια. Σκούπισε τὸ δάκρυ τοῦ παιδιοῦ ποὺ φοβᾶται, σφίξε τὸ χέρι τοῦ γέροντα ποὺ νοιώθει μόνος, γίνε λιμάνι σὲ ὅποιον δοκιμάζεται στὶς τρικυμίες τοῦ βίου, ἐπιστηριγμὸς σὲ ὅποιον ἀγωνίζεται νὰ μὴν λυγίσει, ὅταν ὅλα τριγύρω του καταρρέουν. Στάλαξε ὑπομονὴ καὶ παρηγοριὰ στὴν ζωὴ μας, εἰρήνευσε τὶς ψυχὲς καὶ τὸν ταραγμένο κόσμον μας, ἀνάβλυσε «τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον» στὴν ζωὴ μας. Γέμισε μὲ χαρὰ τὶς καρδιές μας, «ἢ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα». «Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μας» σὲ Σένα ἐναποθέτουμε. «Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην Σου».

[Δείτε ΕΔΩ φωτογραφικό υλικό](#)